

BU SAYIDA

|                                |       |
|--------------------------------|-------|
| METİN DEMİRCİ                  |       |
| Yeni Rüzgârlar                 | 2     |
| MEHMET SOLAK                   |       |
| Vurgun Sevdalısı               | 2     |
| MEHMET AYCI                    |       |
| Uçuruma Dair                   | 3     |
| YUSUF DURSUN                   |       |
| Cambaz                         | 3     |
| MEHMET NARLI                   |       |
| Yaz Şimdi                      | 4     |
| AHMET URFALI                   |       |
| Pastoral Bir Hasret            | 4     |
| SELÇUK KÜPÇÜK                  |       |
| Şikar                          | 5     |
| SEÇKİN GÜNDÜZ                  |       |
| Yarı Yarıya                    | 5     |
| SELAMİ YILDIRIM                |       |
| Gelip Vaktimize Konan Şiir     | 5     |
| CEVAT AKKANAT                  |       |
| Şiirin İpek Sesi - III -       | 6-7   |
| O. ADEM SELÇUK                 |       |
| Aşk Uğruna                     | 8     |
| MERDAN GÜVEN                   |       |
| Özlem                          | 8     |
| M. VAROL ÖZTÜRK                |       |
| Artık Zamanlar                 | 9     |
| İDRİS AYDIN                    |       |
| Geceyle Gelen                  | 10    |
| A. TÜRKMEN PARLAK              |       |
| Ağla Gülüm                     | 10    |
| A. HÜMEYRA YARGICI             |       |
| Bekleyiş                       | 11    |
| BEDRİYE KORKANKORKMAZ          |       |
| Kurtarılmış Kudüs              | 11    |
| İRFAN COŞKUN                   |       |
| Ateşi Avuçlasan Yanmaz Ellerin | 12    |
| ERDAL NOYAN                    |       |
| Y. Bülent Bakiler'in Şiiri     | 13-14 |
| H. HÜSEYİN TOKUŞ               |       |
| Yok                            | 15    |
| FATİH OKUMUŞ                   |       |
| Aşka Dair                      | 15    |
| NURULLAH GENÇ                  |       |
| Çağırın Ayışığı                | 16    |



Metin DEMİRCİ

## YENİ RÜZGÂRLAR

*Aydınlığım karanlıktan yansır benim  
Sen yoksan ben ne kulum, ne de sultan  
Sensiz sevdamin her yanı muhal  
Hani şu geceyle gündüz gibi,  
Hani şu gözlerinle gözlerim gibi.*

*Dostlara karşı tümenden haklı olunmaz  
Bir pay yanlış ol, bir payda sakla bağrında  
Yoksa kuşunu uçurmuş bir avuçsun  
Hani şu kurbansız bayram gibi  
Hani şu aşkınla aşkım gibi*

*Yalnızlık ancak dostlarla mümkündür,  
Nesine gerek kendine yetmeye başkası,  
Oysa ne çok sen varmış senden sonra  
Hani şu yeni rüzgârlar edinen bahar gibi  
Hani şu birlikte çoğaldığımız yarınlar gibi*

Mehmet SOLAK

## VURGUN SEVDALISI

*Orman gölgelikleri düşer bana  
ben başı göğre ermeyen çocuk  
oysa  
aklıma düştü düşeli vurgun yemek  
yelken açarım kendime  
- yelkenler pupa*

**KIRAÇI:** Şiir Dergisi ● Kırkbeşgünde bir çıkar ● Sahibi ve yazı İşleri Müdürü ● Cengiz Coşkun ● Genel Yayın Yönetmeni: ● Tayyib Atmaca ● Yayın Koordinatörü: ● Mehmet Durmaz ● Abone Dağıtım: Ercan Sağlam ● Para ile satılmaz/ ağanın (alanın) eli tutulmaz. Posta Çeki Hesap Numarası: Tayyib Atmaca 507532 Okuyucusuna gönderilir. ● Gelen her mektup cevaplanır ● gönderdiğiniz her mektup pulu göndermeniz rica olunur. ● Yazışma Adresi: Atatürk cad. 39. Sk. No:19 01820 Osmaniye/ADANA ● Telefonlar (322) İş: C.C: 812 42 10 Ev: T.A: 812 72 56 Ev: M.D.: 822 17 68 Dizgi, Montaj, Baskı: Akdeniz Ofset Matbaacılık- Tel: 814 84 59 Osmaniye/ADANA



Mehmet AYCI

UÇURUMA DAİR

leylî tebessümlerinde gamzelerin kan içinde  
ölümsüzlük usaresi hangi camakan içinde  
yasakağaca uzanan ellerim tuğyan içinde  
ruhun adını bildiğim bir kayıp vatan içinde  
ateşin ençok kıvrılan girdabı lisan içinde  
sürgünümü yaşıyorum bir şehri insan içinde

canı kaçmış kentlerinde ademler havvasız mıdır  
cam ve beton çöllerinin kumları leylasız mıdır  
ah kudüs meryemsiz midir mısır züleyhasız mıdır  
tutsak mıdır hülyaların çocuklar rüyasız mıdır  
alınlar onursuz mudur gönüller sevdasız mıdır  
utanır mı dalgaların kumsalları üryan içinde

hangi kuşluk seni çekti bir'e doğru kesretinden  
köpürür mü damarların kitabının hasretinden  
toprağın buzu çözülür güller açar nefretinden  
sılaya döner gözlerin intiharın gurbetinden  
bir yağmurlu ülkeyedir haberliyim hicretinden  
avucumda damla damla eriyen reyhan içinde

Yusuf DURSUN

CAMBAZ

Yeşil gözlü dünyasına çocuğun  
Bir tebessüm rengini  
Süren benim

Her çocuğa bir rüya  
Her rüyaya bir dünya  
Kuran benim

Tutuklarım  
Kara kaplı geceyi  
Siyahın sırrını soran benim

İmbikten süzülen rengedir yolum  
İçimdeki cambazın  
İpini geren benim

Kar çiçeği yüreğime sevdalı  
Suladığım rüyasıdır çocuğun  
Bire bin veren benim

Her çocukta bir rüya  
Her rüyada bin çocuk  
Gören benim



## YAZ ŞİMDİ

Şiirin sadece hayatın dışına (kendi sesinin yankılandığı bir mağaraya) doğru bir kurtuluş olmadığını, hayatın içine doğru bir uyanış, bir kurtuluş olduğunu anlatabilmek isterdim.

Binbir türlü alış-verişle şifrelenen zekanın, şiirin verebileceği muhakeme ve tetkik gücüyle çözülebileceğine inandırmak isterdim insanları. Dilin, gerçekten insandan uzanan bir akıl, bir bilgi, bir gönül olabilmesi için, şiire uzanılması gerektiğini anlatabilmek isterdim.

Medyanın, hayatıyeti yok etmek; şiirin hayatıyeti korumak için insanla buluşmak istediğini; şiir olmadığı için her şeyin kiralanabilir duruma düştüğünü anlatabilmek isterdim.

Bunları söylemiş olmakla, şiirin çok önemli olduğunu va'zetmiş olmuyorum. Birçok şeyin yerine geçmesi veya yerinde kalması için şiir, gereklidir demek istiyorum.

Hiçbir şey hayat kadar öğretici değildir; ama hayat kadar körletici bir şey de yoktur. Bizi hayatı körleştiren tarafına çeken nedir? Devam ede

duran hayat içinde, korunacak, kurtarılabilecek bir şeyler olduğuna inandıran nedir? Şiir, bunun cevabını çok ağır bir şekilde verebilir mi bilmiyorum.

Ama teslim olmuş kafaya bir şey veremez şiir; itirazları olmayana da.

Konuşma konuları, medyanın haber ihtiyacına göre belirlenen, tepkilerini görüntülü haberlerin ağına terkeden, artist olmak için evden kaçan kavramlarla düşüp kalkan insanların hayatında, teslimiyetin olmadığını söylemek ne zordur! Bu hayatın körletici olmadığını söyleyebilmek ne zordur! Bu zorluğu başaran insanlara (!) şiirin, içe doğru bir kurtuluş işareti verebileceğini söyleyebilmek gerçekten ne kadar zordur!

Yaz şimdi

kendine ulaşmayan yolun kendine hasretini  
acizimin homurtusunu

yaz şimdi külüngün sırtına indirilmişini  
ruhumun ertelenen dirilişini

## Ahmet URFALI

### PASTORAL BİR HASRET

*Tenha dağlardan bakıyorum  
Oynaşan ışıklarına şehrin  
Yüreğime doluyor  
Ezik çimenlerin kokusu  
Uzaktan sesleri geliyor  
Çoban ateşlerinin  
Sonra dolunayın gülümsediğini görüyorum  
Ve gecenin gebe olduğunu sabaha  
Gök meşenin filizlerine  
Mayıs rüzgârları geliyor  
Derenin serin sesinde yıkıyor ruhum  
Gözlerim engin derinlikliğinde vadinin  
Yeşilin tadı dudaklarımda*



## Selçuk TUPÇÜK

### ŞİKAR

*başımız serkeşti o zaman  
kanımız cıvık  
cüretimiz muttasıldı  
yüreğimiz kabarık  
bulutüstü şikârdık  
fırkatlerde müştak  
ve birgün  
avcı vurdu bizi  
ateşaldı tüfek  
ateşaldı yürek*

## Seçkin GÜNDÜZ

### YARI YARIYA

*Bildiklerim  
Seni tutan  
Bildiklerim  
Beni yıkan  
Çok şey bildiğime  
Üzgünüm inan*

## Selami YILDIRIM

### GELİP VAKTİMİZE KONAN ŞİİR

Çoğumuz şiiri denemiştir. Çünkü şiir insanın duygu dilidir. İnsan ise duygu yük-lüdür. Gön-lümüzden kopup gelen coşkun se-line kalemimizi banıp yan yana alt alta döktürüvermişizdir mısraları. Yazdıklarımızı çoğu kez beğenmemişizdir. Ya da yazdığımızı birileriyle paylaşmak ihtiyacını his-setmemişizdir.

Heyecanla kapısını çaldığımız insanların ki-misi şöyle bir dudak büküp geçmiş, kimisi de bizi kırmamak için alkışlamıştır. Ama gerçek şiirden anlayanlar, acımasızca eleş-tirmişlerdir. "Tabip olmayana yararı sar-dırma, azdırır yararı ey etmez gönül" diyen ozanımız öğüdünce derdimizi rast gelen in-sanlara açmanın faydasız olduğuna inan-mışızdır. Öyle ya, şiir bu anlayan var an-lamayan var...

Önce bir hevesle başlayan yazma macerası, her başlangıçta olduğu gibi etkilenme ve tak-lit etmekle başlar. Daha sonra kendi kişiliğini ve kimliğini ispat etme gayretine girer. Bu mecliste herkesin bir başka yoğurt yeyişi var-dır. Ama ustasız işin haram olduğu misali, şi-ir de de bir usta-çırak ilişkisi mutlaka ol-malıdır ve vardır.

Şiir yazma tutkusuna kendini kaptıran ki-şinin sıkıntıları vardır, çilesi vardır. Hani ye-

ni şiir yeni doğan bir evlat gibidir. Şair bir in-ce işçidir. Onun işi iğne ile kuyu kazmak gi-bidir. Duygu seline kapılıp gelen çer-çöpü iyice ayıklamak, kumu çakılı iyice süzmek zo-rundadır. Gelip vaktimize konan şiiri iyi kar-şılamağ gerek. Söz avına çıkıp, has ke-limelerle beslemek gerekir bu ağır misafiri. Gönül dağından çıkıp gelen bu misafire ki-mileri ilham perisi derler. Misafir ağır, vakitse çok dardır. Ozan dili çevik olur derler ya iki yutkunur bir söyler ve gelen konuğun vaktini hoş eyler. Bir gül yüzlü, gönül dili ilham perisi kimi zaman bir bala ceylan gibidir, serin bu-laklarda su içen, kimi zaman bir dağ me-nekşesidir sarp kayalıklarda çiçek açan... Ta-rif etmeye dil çevik gerek, Ola ki, uçup gider Anka gibi bir daha ki vakte kadar.

Şair bir söz ustasıdır, sözlerin hasını söyler. O ehl-i dildir, Onun dili merhem gibidir gönül yaralarının üstüne... Onun meclisinde söz söy-leyemez, pembe çığlıklar arttırır nar çi-çeklerine, beyaz sükut der kar tanelerine... Yüreğini közde pişirir, gökyüzünden yıldız devşirir. Ve tutar yüreğimizi bir başka aleme götürür.

Vesselam şiiri anlatmak, sürç-ü lisan et-mededen anlatmak çok zordur Bana sorarsanız şiiri anlatmaya cesaretim yok...



## ŞİİRİN İPEK SESİ - III -

**14-ŞİİR ve KRİZ.** Şiir ile kriz arasında nasıl ilgi kuruluyor, anlayamıyorum (13)

Edebiyatın kalbi olan şiirin ölümünden bahsediyorlar. Anlaşılacak gibi değil.

Arada bir ısıtılan bu konu, üstelik şairlerce de oldukça fazla kurcalanır. Aklın ermesi mümkün mü?

Ekonomi krizi, hükümet krizi... Şimdi de şiir krizi. Doğrusu tuhafıma gidiyor.

İsterseniz konuyla ilgili söylenegelen yuvarlar fikirlere kısaca bir göz gezdirelim:

Şiiri krize, edebiyatı kâlp spazmına uğratanlara göre olay toplumsal mahiyette. Sadece şiir değil; ekonomi, hukuk, siyaset, edebiyat, sanat, bilim... hepsi aynı sancıyla kavrulmaktadır.

Bu genel nitelikli teşhisi, şiirin, Türkiye şairleri gündeminden birbirini kabul etmeyen kasıtlı anlayışlara kilitlenmiş olması tâkip eder: Sol şiir, lâik şiir, devletçi şiir, müslüman şiir, ilh...

Meselenin bazı ilgililerine de konunun ortaya yanlış konulduğunu, ilk hamlede "**şiir nedir?**" sorusunun tartışılması gerektiğini belirtirler. Devamında da, şairin rolüne değinmek gerekmez mi, diye sorarlar.

İşin bu noktasında "**kuşak**" kavgalarına girilir. Şiir karesinin son kuşağı, en alacalı renk şu veya bu şekilde yorumlanır, dergilerde yayınlanan şiirler ve şairleri abartılı bir edâyla tenkîs edilir veya uçurulup göklerde dalgalandırılır...

Hepsi bu kadar mı? Değil.

"**Şiir ve Kriz**" sempozyumunun marksizm tarafına bakan mümessiller ihanetin aşktan kaynaklandığını, şiiri krize sevkeden âmillerin başında bu köftehorun geldiğini, bir an önce önlem alınması gerektiğini, aksi halde gelecekte bir Türk şiirinden söz edilemeyeceğini belirtirler. Bütün bir geleneğe ve dahi İslâmiyete kendi "**hâl dillerince**" yaklaşan bu zevâtın örnek bir bildirisini buraya aktarıyorum:

"Şairlere, dergilere, yayımcılara önemli bir görev düşüyor. Her 10 şiirden 8'i aşk şiiri. Bence Türk şiirinin çıkmazı burada yatıyor. Kötü şiirden, kolay kurtulmak için bir süre de olsa:

a)Şairler, aşk şiiri yazmasınlar.

b)Dergiler, aşk şiiri yayımlamasınlar.

c)Yayımcılar, aşka boğulmuş kitapları basmasınlar.

Burayı biraz daha açmak istiyorum. Ülkemizde 1000 yıldır İslâm öğretisinin egemenliğinde ki insanlarımız, kadın-erkek ilişkilerinde hastalıklı bir toplum oluşturmışlardır. Ayıplar, günahlar, kadının ezilmesi, insanlarımızı hastalandırmıştır. Böyle bir ortamda sağlıklı aşk şiirlerinin üretilmesi beklenemez. Kadınlarımız, toplumumuzun yarısı, erkekçil baskılar altında tutulurken, çağdaş motifli şiirlerin yayılanması olanaksızdır" (14)

"**Türkçe Şiirde Yanlışlıklar**"'ın başlığı altında toplanan onbir "**yanlışlığın**" dokuzuncusunu okudunuz. Ciddiye alınmaması gereken bu sevimsiz yargıları buraya bir çeşni olsun diye aldığımı belirtip geçiyorum.

Evet, şiir üzerine yapılan cedelleşmeler devam edecektir. Fakat şiirin burnu kanayacak, sıyrık ve yarıklar şiire bulaşamayacaktır. Öyleyse, bırakın krizi!

Ama ne zaman?

Esas, burada.

Şiir üç-beş dergi idarecisinin elinden kurtulduğu gün!

Ama ne zaman?

Şiir "ahbab-çavuş" mübadelesinden arındırıldığı gün!

Ne zaman?

Şiir İstanbul'dan ziyâde Anadolu'da. ucube kentten öte irfanın çiçeklendiği her yerde kanat çırpabildiği vakit!

Ama?..

Sahte, taklit, özentî değil; hakikî, öz, ilâhî bir güzele yol aldığı an!

Pes, şiirin krizde olduğu doğrudur!

15- "**Eksilmeyen Su**"yun Kaynağı. Hikâye yazarlarından Mustafa Kutlu, bir yızısında (15) düşünce ve sanat dünyamızda mistik ve metafizik yükselişlerin gözlemlendiğini belirttikten sonra, sözü "**geleneksel olana**" getiriyor. "**Geçmişte kalan mirasa acaba birer müzelik malzemesi gözü ile mi bakacağız; yoksa o malzemenin özünden çıkaracağımız muharrik güç ile yeni eserlere doğru mu gideceğiz?**" diye soran bir yazar, "**aslolan ikinci husustur**" şeklindeki cevabı ile tavrını belirtir.

Peki, bu ikinci hususu nasıl sağlayacağız?

İlgi alanımız olan şiir sanatı için, Kutlu, reçete de sunuyor: "**Biz Divan şiirinin sesi, vezni, biçimi ve musikisinden alacağımızı aldıktan sonra günümüz insanlarına günümüzün tavrı ile seslenmek zorundayız**". Bu konuda yapılanlardan şimdilik ümitsiz olduğunu belirten yazar, "**bir ihyâ hamlesi**" ile karşılaşmadığını da söylüyor.

Belirli aralıklarla edebî tartışma gündemlerine gelen "**gelenek**" konusu, kendisini ele alanlarca parçalara ayrılmıştır. Kendisine sahip çıkanlar, bir tarafta. Diğer parça, kendisini yok sayanlarda. Yani, toplumun temelini araştırıp bina oluşturmaya çalışanlar ve karşıda, dinamitçiler...

Gerçekten de, her sahada, yüzelli küsur yıldır yaşanan "**gelenegi reddetme gelenegi**", toplumu hadım etmiştir. Edebiyat sahasında da oldukça fazla bulunan "**hâdim**" zümresi, ilk önce geleneğe göndermişlerdir hışım oklarını. Tanzimat'tan sonra büyük bir gürültü ile hayatını devam ettirme imkânı bulan bu gelenek reddiyecileri, edebiyatımızı annesinden ayırmışlar, fakirleştirmişlerdir.



"Bir medeniyet kriziyle" başlayan batı (m) yolundaki edebiyatın ilk özelliği bizim olana karşıtlıktır. dolayısıyla, sözkonusu edebiyatın temsilcileri her daim, geleneğe karşıt olacaklardır. Ve simdilik gâlibiyettedirler.

Burada, Kutlu'nun ümitsizliği ile çakışıyor gibiyiz. "Bir ihyâ hamlesi." Şart...

Fakat sözkonusu reçeteyi nasıl uygulayacağız? Şu şartlarda zor. Sözkonusu ses, vezin, biçim ve mûsikî hangi eğitim ile alınacak? Yarım yamalak bir edebiyat eğitimi alan gençlik ile mi? 66 yıl öncesinin harflerini ve dilini bilmeyen, kelime hazinesinde klasik kültürün hiçbir nüvesi bulunmayan Cumhuriyet çocuğuyla mı? Otuzundan sonra geleni keşfeden şair ve yazarlarla mı? Din ve tarih bilincinden yoksun, edebî ve kültürel hayattan uzak siyasetçileri ne yapmalı?

Öncelikle bir eğitim problemi çıkıyor karşımıza. Sistemimiz bozuk. Latince, Grekçe ve kendi dili hâric en az iki yabancı dil ile yetişen batılıyla aynı terazide tartılmamız imkânsız. Latince ve Grekçe onların "geleneksel" dilleri. Burada süs olsun diye zikretmiyoruz. (16)

"Divan şiirinin yöneldiği gâye..." İlâhî bir gâye. Besmeleyle başlayan divanlar, hamd ü senâlarla donatılmış binlerce şiir, metin... İlâhî bir gâye. Bunu nasıl kavrayacağız, kavratacağız? "Günümüzün tavrı"nı uygulayacağımız, yansıtaacağımız medyatik organlarımız, okullarımız, kurumlarımız?..

".. şiir okumak isteyince Bâki Efendi'yi açıyorum" diyen Ahmet Hamdi Tanpınar dikkate alınmalı. "Eksilmeyen Su"yun kaynağına varmalı:

"eskilerin ırmak gibi şairleri vardı.  
şelâle olup köpük köpük dökülen

nasip oldu bir ömür kıyılarında gezdik  
eksilmeyen su nerden geliyor merak ettik  
gittiği yeri gözledik

bir onlar bir de -her devirde-  
yakınlarından daha yakını  
bulunduğu mekânda vaktin evlâdını  
toprağı kımıl kımıl besledi de  
bizim otlarımız bitti

azizim boşver  
aradaki haşeratı" (Eksilmeyen Su Gazeli) (17)

Bu iktibâslar bahçesini bir başka yazardan yaptığımız alıntı ile bırakıyoruz: "Bir şiir, eğer gelenek ve göreneklerden yeterince beslenmemişse, ne dış âlemdeki insanlara bir şey anlatır, ne de kendi insanına bir lezzet sunar. Aksi halde 'yazılmışlıkla' ilintili bir fotoğraf verir ki o şiirlerden ancak dağ keçileri beslenebilir" (18)

16- "Bir açıklama" Şiirin İpek Sesi-I'de, M. Ragıp Karcı'nın imzalayarak Arif Ay'a verdiği "Yeni Bir Sevda Süleyman'ı" kitabını elimizde bu-

lundurduğumuzu üzüntüyle belirtmiştik. Konuyla ilgili bir açıklama Arif Ay'dan geldi.

Ay, yayınımlar üzerinde kitaplığındaki imzalı "Yeni Bir Sevda Süleyman'ı"nın yok oluşunun farkına ilk kez vâkıf olduğunu ve üzüldüğünü belirtiyor. "Ben, hiçbir zaman, kitaplığımdan sergicilere ya da kitapçılara kitap satmadım. Bunu, kendi adıma doğru da bulmam. Herşeyden önce, ben bir okuyucuyum, kitap alırım, kitap satmam." diyen Ay, açıklamasında, kitabın elinden nasıl çıktığını araştırıp muhtemel durumları zikrediyor:

"Zaman zaman haneme dostlar, arkadaşlar gelir; onları çalışma odamda ağırlarım hep. Bu arada, bazıları, okuyup getirmek koşuluyla kitaplığımdan kitaplar alırlar. Hatta, kitaplığımda fazla olan kitapları hediye ettiğim de olur kendilerine. Yalnız, hediye ettiğim kitabın imzalı olup olmadığını da özellikle bakarım. Sözümleri ettiğiniz kitabı, bir arkadaş bana sormadan kitaplığımdan alıp, sonra da iade etmemiş olabilir. Aslında, olabilir değil, olmuştur."... "İşte, elinizde bulunan Yeni Bir Sevda Süleyman'ı böyle bir garabete kurban gitmiştir. Dolayısıyla, vurguladığımız vefasızlık, sadakatsizlik nitelermelerinin muhatabı, aldığı kitabı iade etmeyen, onu kitapçılara satan sahte arkadaşlardır sanırım. Hem kendi adıma, hem de onlar adına Sayın Karcı'dan özür dilerim. Size de, böyle bir olayı gündeme getirdiğiniz için teşekkür ederim"

Gerçekten, benzeri durumlar zaman zaman benim de başıma gelmiştir. Kitaplığımdan pek çok kitap bu yollarla ayrılmıştır. Maalesef, sağlıksız arkadaşlar bizi bazen zor hallere sokuyor. Bu noktada, "vefasızlık ve sadakatsizlik" nitelermelerini elbette sözkonusu sahte arkadaşlara yüklüyoruz biz de.

İmzalı kitabı ve selamlarımızı Arif Ay'a gönderiyoruz.

Bir Düzeltme: İlhami Çiçek ile ilgili tespitlerimizde "Henüz bazı şair ve yazarlar sözcüklerine de girmemiş İlhami Çiçek. Meselâ, Sayın İhsan Işık'ın kitabında yok" demiştik. Halbuki İhsan Işık'ın iki ayrı yayınevinden kitabı vardı. Biz, kapsamı dar olan "Yazarlar ve Şairler Sözlüğü, Ünlem Yayınları, İst 1983" kitabı kullandık. Işık'ın ("Yazarlar Sözlüğü, Risale yayınları, İst. 1990") isimli kitabının 124. sayfasında merhum şairimize başlık açılmıştır. Düzeltiriz.

#### DİPNOTLAR:

13- Son olarak İstanbul Büyükşehir Bel. Başk. Kültür İşl. Daire Başkanlığı "Edebiyatın İçinden" üstbaşlığı altında "Türk Şiiri Krizde mi?" konulu bir açık oturum düzenlenmiştir.

14- İnsancıl Dergisi, "Türkçe Şiir Üzerine", Sabahattin Yalçın, Sayı: 47, Sh.15

15- Zaman Gazetesi, "Şehir Mektupları", 8 Temmuz 1994

16- Ders Geçme ve Kredi Sistemi, Tanıtım Dökümanı, MEB. Ankara, 1991, Sh. 32-35

17- Ebubekir Eroğlu, Yirmidört Şiir, İz Yayıncılık, İst. 1991, Sh. 69

18- Vahdettin Yiğitcan, kardelen Dergisi, Sayı:25, Sh. 7



## O. Adem SELÇUK

### AŞK UĞRUNA

Aşk uğruna, zehir-zıkkım içilir,  
Aşk uğruna, ömür yere saçılır  
Aşk uğruna, coşkun seller geçilir,  
Engel yığın yığın, zaman tül olur.

Aşk uğruna, uzanırsın dallara,  
Aşk uğruna, el açarsın kullara  
Aşk uğruna, koyulursun yollara,  
Gurbet diken diken, sıla gül olur.

Aşk uğruna, uyku girmez gözüne,  
Aşk uğruna, ateş düşer özüne,  
Aşk uğruna, derman yağar dizine,  
Dağlar menzil menzil, tozlu yol olur.

Aşk uğruna, Mecnun öldü çöllerde,  
Aşk uğruna, Döne Çamlıbellerde,  
Aşk uğruna, Kerem gurbet ellerde  
Tüter alev alev, Aslı kül olur.

## Merdan GÜVEN

### ÖZLEM

Mızıkayla şehre uğur ettiler,  
Çok geçmedi kavalları özledim.  
Gönül harmanında yanık buğdayı,  
Doldurduğum çuvalları özledim.

Ala koyun, çifte kuzu doğuran  
Hırçın Elif damda hamur yoğuran  
Karşı köyden düğünlere çağıran  
Zurnaları, davulları özledim.

Bir gönül namesi, ince çan sesi  
Gizlice sağdığım Auşar keçisi  
Hoş sohbet döşegi çoban keçesi  
Serildiği ağılları özledim.

Tezeğin dumanı tüter bacadan  
Şap çeker kağnılar aylı geceden  
İner suyum yaylalardan, yüceden  
Çay başında çakılları özledim.

Zeynep toy güvercin, haktan vergili  
Nazlı anasından daha görgülü  
Ayşe al yanaklı, kırk bir örgülü  
Belikleri, kakülleri özledim.



ARTIK ZAMANLAR

ateşi karda bekledim.  
mümkün olsaydı koparmak mevsimleri  
bahara güzü eklerdim  
tamam olsun diye hayat hikayem

oturmuş  
isyanın şiirini yazarken bir şair  
yüreğim ellerimde  
bakire karanlıklar peşine düşmüşüm

alnımda o bildik çizgiler  
saçlarım hayat yüklüdür  
kapılar yanlışa açılmıştır üstelik  
gecikmiş feryatlarımı ararım

inadına yaşanmış bir hayatın  
yükü elbet ağır olacaktır  
ezilip geçilen artık zamanlarda  
oylum oylum yanık türkülere  
söz olacaktır

her sözün ah'a eklendiği günlerde  
bir kaşık suda boğulmuştur  
çetince bilekleri  
onulmaz acıları ve yüreği  
ve kalemi deryaya uzanmıştır şairin  
artık her damla bir kelime  
her dalga bir hikayeye zeyldir  
sahillerse onulmazın işaret taşı

kavuşmak haramdır  
susmak belki bir sığınak  
acının gözenekleri kanla dolmuştur  
'artık zamanlar'  
ilmihal olmuştur duygulara



### GECEYLE GELEN

*Gecedir ölüm  
Bir ceylan sessizliğinde gelir  
Ürpertici yalnızlığında şehrin  
Koyacak yer bulamazsın yüreğini*

*Bir bayrak gibi açılır hüznün  
Soluk gölgeleri kalır dostların  
Harcanmış gençlikler ve parçalanmış  
Analar gözleri dolu bağrıları yanık*

*Koşar atlıları ayrılığın  
Dinmez ruhlarda fırtınalar  
Gündelik hayatlarına çekilir insanlar  
Yarım kalır oyunları çocukların*

*Yiter yusuflar kör kuyularda  
Uyuruz kan uykularda  
Gecedir ölüm  
Bir ceylan sessizliğinde gelir*

### Ali Türkmen PARLAK

#### AĞLA GÜLÜM

*Ağla gülüm,  
Doyasıya...  
Çektiğin bu azap  
Taşdığın bu yük  
Derdin büyük... ağla!  
Belki deli diyecekler,  
Belki çocuk sana...  
Yaralı yüreğinle,  
Onurunla... Şerefle ağla!  
Ağla... Çünkü açsın!..  
Damlayan gözyaşlarında  
Kardelenler açsın...*



BEKLEYİŞ

*İsyan gecelerinde hüznü damıttıyorum  
Bomboş tesellilerle kimi avutuyorum  
Sevda denizlerinde gezdiğim günler nerde?  
Artık açmıyor güller yorgun pencerelerde*

*Beni yaldızlı sözler, hüznü anlatamaz  
Bu çekilir dert değil, her yanında bir çıkmaz*

*Gözlerimde yorgunluk acı ve umutlar var  
Gökyüzünde aşk yüklü dumansız bulutlar var  
Geçmek istemiyorum bu dert yüklü nehirden  
Kurtar beni bu ıssız, bu karanlık şehirden*

*Gelmek ümidi varsa söyle de bekleyeyim  
Bu yalansız sevdaya sevinçler ekleyeyim.*

*Acı ve ızdırabın adı kalmadı artık  
Gurbet gecelerin tadı kalmadı artık  
Bilmiyorum burada sensiz ne edeceğim  
Ya boyun eğeceğim, ya çekip gideceğim*

*Başka bir yol göster de sabredip dayanayım  
Aydınlık sabahlarda ümitle boyanayım.*

*Gecelerden kederi silip atmak nafile  
Ölüme gidiyorum sonumu bile bile  
Ufuklarda güneşin çaresiz ışıkları  
Bahçelerde sevdiğim hüznü sarmaşıkları*

*Dağlara sesleneyim yol versinler gölgene  
Acı söz söylenmezmiş, hiç yalansız sevene*

Bedriye KORKANKORKMAZ

KURTARILMAMIŞ KUDÜS

*Elimi uzatıyorum çığ altında  
kurtarılmamış Kudüs'üm diyerek.  
Üç milyona dokuz can besleyen  
zıpkın yemiş balığım ben.  
Örselenmemiş sancılarında  
örkidelerim var yaşanan.  
Ömür takısı boynunda  
göçük altındaki kardelenim ben:*



ATEŞİ AVUÇLASAN YANMAZ ELLERİN

Sen şöyle şuracıkta otururdun hani ya  
Bir sigara yakardın asırlık dudakların arasında  
Çekerdin yalnızlığı ciğerlerine  
El uzatan olmazdı omuzlamıştın yorulan gözlerini  
Kalkmayı denerdin yere kapaklanmış tahta peykenden  
Olmazdı bir türlü  
İsyan ederdi eskimiş çarıklarından nasırlı ayakların  
İşte o an boynu bükük bastonun koşardı yardımına  
Ve tutardı ellerinden

Soğuk bir eda beklerdi seni nezaretvari  
Karanlığa açılan perdesi vardı  
Kuş konmazdı güneş uğramazdı  
Bayat ışıkları camlarını okşardı

Oysa sen,  
Bir çağın üç boyutlu aynasıydın  
Yorulmuş ayaklarınla Çanakkale'yi taşırdın iliklerine  
Benimle çocuk olur  
Babamla yükünü paylaşırdın hayatın  
Bir de seccaden vardı anlından öpen  
Ötelerden haber verirdi ak sakalın  
Ben galiba yolcuyum derdin inanamazdım  
Dudaklarından akardı yüzyılın trajedisi

Ağarmış yüzünü gördüm  
Kaplamişti şakaklarını sonbahar halkaları  
Ateşi avuçlasan yanmaz ellerin  
Esterгона kondururdu yüreğini

Ve birgün  
Gözlerin incelmişti  
Öyle incelmişti ki,  
Tanıyamamıştın beni  
Sonra hafifçe adını fısıldadım kulaklarına  
Bağırdım, haykırdım, korktum ağladım  
Duyamadın.



## YAVUZ BÜLENT BÂKİLER'İN ŞİİRİ

Yavuz Bülent Bakiler'in şiiriyle Edirne Öğretmen Lisesinde öğrenciyken 1970'li yıllarda tanışmıştım. "**Duvak**" isimli eserini okumuş ve sevmiştim. Tam o yaşlara seslenen bir ürün olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim. Şairi yine o yıllarda takip ettiğim "**Hisar Dergisi**" sayfalarından da hatırlıyorum. "**Yalnızlık**" ve "**Seninle**" isimli şiir kitaplarıyla sonraki yıllarda karşılaştım. Uzun zamandır yeni şiirine rastlamıyoruz. Herhalde şiir yazmayı bıraktı. Bu sebeple Yavuz Bülent Bakiler'in şiir serüvenini tamamladığını düşünebiliriz.

**Nereye yerleştirmeli bu tamamlanmış serüveni...?**

İnsanı, aileyi, milleti ve vatani şiirleştirmiştir Bakiler... Güzeli-çirkin, iyiyi-kötüyü, yanlış-doğruyu ayırmada söz konusu unsurlar için hissettiği bağlılığa terazi görevi yüklemiştir. Kelimeleri bu bağlılığın merceğinde mânâlandırır. Tarafsız değil taraflıdır şiiri... Ata yurdu Azerbaycan ve yetiştiği Sivas, şahsiyetini ve şiirlerini beslemiştir.

Serbest tarzda yazmış, uzunlu kısıklı mısralar ve bütün imkânlarını kullandığı kafiye sanatı vasıtasıyla akıcılık kazandırmıştır şiirine. Duygulu, sade ve anlaşılır... Bu nitelendirmeler şiiri hakkında hem müsbet hem de menfi olarak kullanılabilir! Çünkü şiir çok çeşitli açılardan bakılan sanat dalıdır... Yavuz Bülent Bakiler'in şiirini gelip-geçici, sıradan ve basit bulanlar olabileceği gibi, böyle nitelendirenlerin haklı gerekçeleri de ortaya konulabilecektir. Bu sadece Bakiler'in değil, "**şiir gerçeği**"nin meselesidir. Şiir, kaynakları ve keşif imkânları çok geniş bir dünyadır. Bu dünyada ısrarla gezinirken saf şiiri yakalamak mümkündür, ama hiç rastlamamak da ihtimal dahilindedir. Asıl önemlisi ise, yakalanmanın şiir olup olmadığı konusunda belki de hiçbir zaman görüş birliği bulunmayacaktır. O yüzden biz şiir gerçeğinin tamamını herkesin gönlüne göre bir gül ve diken bulabileceği gül bahçesi kabul ediyoruz. Yavuz Bülent Bakiler'in, Arif Nihat Asya şiir halkasının zincirlerinden biri olduğunu söylemekle yetiniriz.

İncelememizde şiirlerinin tekniğinden çok muhtevaları ilgi alanımıza girmektedir.

**"VE BÜTÜN YETİMLERİN YÜREĞİ BENDE SIZLAR"**

Bâkiler'in şiirine mührünü vuran unsurunun anne ve çocuk ikilisi sık sık karşımıza çıkar. Gecekondularda sağlıksız şartlarda yaşayan çocukların hikâyesi yüreğimizi sızlatır. Yetim çocuklar, işçi çocuklar ve dilenci çocuklar; çaresizliğini sabırla yenmeye çalışan analar. Yaş-

larını yaşama imkânından mahrum çocuklar "**ceylandan ürkektir**" ama anne ürkeklikte daha ileridir. Çünkü ürkekliğinin sebebi yavrusuna hissettiği sevginin sarsıcı yüceliğinden beslenir.

Fakir şartlarda bile olsa, masallar anlatan, türküler söyleyen, evi ve hayatı aydınlatan bir anneye sahip çocukların zenginliği; anneden mahrum yaşayanların derman bulmaz yalnızlığına göre imrenilecek seviyededir. Acıların, çilelerin bile ölçüsü var, onlarda basamak basamaktır. Şüphesiz satıcılık yapan çocuklar dilencilere göre daha bahtiyardır. Bir de suçlu çocuklar ve onların anneleri var! "**Gül**" damlası gibi yavruları mahkeme koridorlarında görmek, bu sosyal olgunun sorumluluğunu paylaşmak, onların suçlarına ortak olduğunu düşünerek acılanmak. Bize böyle hisler tattırmakta Bakiler, yaramızı deşmekte, acı çektirmekte şiiriyle. Ya anneler... Çocuğu hapse düşmüş anneler... "**Nerede yanlış yaptım?**" sorgusunda yürek oyan çile...

Aç çocuklar, dilenci çocuklar, suçlu çocuklar... Cemiyet bu günahların ısırığında kıvrılır. Sefilliğe terkettiğimiz çocukların yüzünden hâlâ yerin dibine geçmeseydik, "**müslüman bir merhamet abidesi**"ni andıran annelerin varlığı sebebiyledir. Yağmur gibi dış düşmana, sel gibi iç kahpelığe rağmen ayaktaysak, nur yüzlü annelerin temizliği hürmetinedir. Aile, cemiyeti ayakta tuttuğu için önemlidir ve anne ailenin en parlak şahsiyetidir. Günde beş vakit namaza duran, ağzı dualı anneleri hakettiği makama koyar şair:

**"Yurdumuzun yuvamızın orta direği  
Dünyadaki varlıkların en mübareği"**

Şiir bu mısraların neresinde dersiniz: Bütün harflerinde nüfuz etmiş "**anne**" kelimesindedir, derim.

**"BİR YANIK BOZLAK GİBİ YÜREĞİME DÖKÜLÜR"**

"**Hayın, cahil, asâbi, taş devrini yaşayan kaba kuvvet**" şairin Anadolu insanını anlatmak için kullandığı kelimeler. "**İmbikten geçmiş gibi sıcak, misilsiz bir merhamet**" ifadeleri de öyle. Anadolu'nun ihtişam veya sefalet içinde oluşu bu iki tanımlamadan hangisinin ağır bastığına göre değişmiş. İhtişam ve sefalet!.. Anadolu bu ikisi arasında devirmiş çağları.

Alim'i de görmüş Anadolu, zalim'i de... Şehrimizi süsleyen ince sütunlar, şadırvanlar, kubelerde bizim eserimizdir, çirkin, kaba şekilsiz harabelerde. Güzelin, zengin, muhteşemin şahidi boldur. O sebeple olsa gerek Bakiler; Çileye, derde, gama şahitlik ediyor daha çok ve yolsuz,



ışıksız, susuz köylerin kerpiç evlerinde yaşayanların yoksunluklarından görüntüler sunar. Anadolu'nun son yüzyıldaki kara günlerinin en önemli sebeplerinden birisi okumuş-yazmışının nankör çıkışıdır. Yani diktığı ağaç gölge vermemiştir. Sebepleri doğuran asıl sebep ise: **"İslâm'ın koyduğu kesin yasakların bile çiğnenmesi!"** Şair, hurafelere din diye sarılışımızdaki acayıplığı de iyi yakalamış. İslâmiyet, sakal-ı şerif gibi kırk bohçada kaybolmuş, İslâmî ahlâktan eser bile yok!

Hayat, maddî mekânlara ihtiyaç hissettirir. Ama o maddî mekânların manevî havası da vardır. Evler ve şehirler sadece taşlardan, demirden, tuğladan, ağaçtan, sokaktan, meydana ibaret değildir. Meselâ eylerimiz de Kur'an, camilerimizde ezan hayatımızın kimlik kartıdır, varlığımızın ispatıdır. Vatanda ezanın susması esarete düşmüşlük için yeterli delildir:

**"Her sabah ezan sesiyle**

**Müslüman müslüman uyanan şehir"**

**"BİR HÜZÜNLÜ AY DOĞAR KARANLIĞA SAPSARI"**

Bir kilimde Sivas'ı, Sivasta Türkiye'yi, Türkiye'de İslâm'ı keşfedemeyen gönül Anadolu iklimine yabancılaşmıştır. Zaten gaye ve güçlerimizi Sivas kilimini meydana getiren ilmikler gibi birleştirmeyi başaramadığımızdan dolayı işsizlik, fakirlik, evsizlik, anarşi kapımızdan eksik olmuyor. Şair Anadolu insanının yanlışlarını ameliyat masasına yatırırken yine de ona kıymak istemez; onun memleketine karşı derin sevgisini, kargaşadan değil düzenden yana tavır alışı da vurgular. Ödediği vergiyle, verdiği askerle devletini ayakta tutan bu insanların devletten sadece kırbaç gördüğü devirlerde yaşanmıştır. **"Kılgı, kıyafeti, türküleri"** bizden olmayanlar hem kırbaçı elinden tutmuş, hem de feryat etmiştir. Anadolu'ya düşen: Sabır sabır sabır...

İnsanımızın en acil meselesi ihanet derecesine ulaşmış yabancılaşmayı önlemektir. Işıklı zamanları yaşadığı gibi, zindan vakitlerin karanlığını da görmüş **"Yunus Emrelerin atsızpusatsız"** fethettiği bu memleket, **"yüreğinde bizden nakış"** taşıyanlar tarafından yeniden kazanılmayı bekliyor.

**"ZULÜM BİR HANÇER GİBİ İÇİMİZE OTURUR"**

Yavuz Bülent Bâkiler, sağ-sol kutuplaşmasının şaire şiddetle etki ettiği dönemlerde ürün vermiştir. Kabaca nitelersek yeri sağdadır. Köy insanının alabildiğine sömürüldüğü bir ortamda köylümüzün meselelerini samimi ve sade şiirlerle dile getirmiştir, bir sürü laf cambazlığı arasında keçiboynuzu misâli sunmamıştır. Sosyal gerçekçilik adına cemiyet yapımızın dinamitlendiği yıllarda çarpıklıklarımızı ve eksikliklerimizi **"vatan ve millet"** sevgisinin hassasiyetinde ortaya koymuştur. Kupkuru bir sefalet edebiyatına yenik düşmeden, insanımızı müsbet ve menfî yönleriyle sergiler.

Bâkiler'in şiirinde aile ve millet oluşumlarına sık sık rastladık. Ümmette ise sadece Türk'un sorununu karşımıza çıktığını görüyoruz. Aileyi vazgeçilmez şefkat kaynağı, milleti büyük kültür sözleşmesi, ümmeti ise İlahî şemsiyenin altına sığınmak olarak açıklamak mümkün... Ancak bu sayılanların üyesi durumundaki insan tek başına da bir değer ifade eder, mânâ taşır. Kendi varlığının tadında ve farkında yaşayan insan için aile, millet ve ümmet şahsiyetini silen değil tam tersine tamamlayan birlik oluşumlarıdır. Daha açık söyleyişle bunlarsız **"kişi"** düşünülemez. Bâkiler, şiirlerinde **"kişi"**yi bağımsız özellikleriyle de işlemiştir. Maddî ve manevî varlıyla **"kişi"** unsuru birçok sevincin ve acının tek başına ağırlığını taşımıştır. İnsan hayatın ortasında şahsî özellikleriyle de varlığını belirgin bir şekilde haykırmıştır. Bu kadarla kalmayan insan, aile kavramıyla birlikte hayatın mânâsına daha bir erişmiş, gücüne güç katmış, şahsiyetini kıvama getirmiştir.

Millet olgusu da çağının bir gerçeğidir. Büyük kültür sözleşmesinin oluşturduğu **"millet"**e büyük sevgi besler şair. Bunu da geniş anlamda düşünür

**"Ya tutup sizi kaldırırsam oradan**

**Ya düşsem toprağa erkekçesine"**

misralarıyla ve birçok şiiriyle o insanların karşı karşıya bulunduğu akıl almaz işkencelerin acısını çekmiş; çaresizliği kabullenmemiş, kalem sahibi bir insan olarak üzerine düşeni yapmıştır. Yirminci yüzyılın Anadolu'da ve diyarlarda milletimiz için bir zulüm çağı olmuştur;

Yavuz Bülent Bâkiler, kişi-aile ve millet bütünleşmesini sağlamış, oradan **"ümmet"**e atlayış yapmamış veya yapamamıştır. Yani milliyetçi bir çizgi takip etmiştir. Bu ise İslâm'ın evrenselliği ile ne ölçüde bağdaşır? Bütün müslümanların değil müslüman Türklerin şiirini yazmasını bir eksiklik olarak mı görmeli?... Mesela Keşmirli bir şair sadece Keşmir müslümanlarının meselelerinden ilhâm alan şiirler dokusa, Türklerden hiç söz etmediği için o şaire kusur yüklemek mümkün mü? İslâmı ön plana almamışsa tabiki mümkün. Asıl doğrusu Bâkiler sadece müslüman Türk'ün şiirini yazmakla yetinmiştir. Buradan **"ümmet"** gerçeğini kabullenmediği sonucu çıkmaz. Çağımızın hastalığı olan ve İslâm tanımlamasının başına ilgili milletin adını koyarak yeni bir ideoloji sunduğunu zanneden anlayışların da rüzgârı kesilmelidir. İslâm'da eksiklik varmış görüntüsü de uyandıran, dini millileştirme özentisine lüzum yoktur. Bize asıl üstünlüğü verecek, güzelleştirecek, kuvvetlendirecek, artıracak ölçüyü aşağıdaki söyleyişte yakalamıştır şair:

**"Ezanlar yükselir sonra minarelerden**

**Bütün camilerde sabır, el-pence divan durur**

**Secdeye varır alınlar, Kur'an okunur**  
**Durulan ben olurum."**



## H. Hüseyin TOKUŞ

### YOK

*Binbir yerinden yamalı bir şehirdeyim  
Sularım bir başka tadım yok...*

*Çocukluğum koşuşur eski sokaklarda  
Silinir isimler bir bir adım yok...*

*Nerede muhabbetin, nerede sevgin Rabbim  
Seni anmak için güç ver tâkâtım yok...*

*Zifiri sisler çöker gönül şehrim  
Fırlayıp kaçmaktır muradım kanadım yok...*

*Bazen bir nur süzülür penceremden; ne muhteşem  
Kanat vurur tüm hücrelerim yerindedir neşem  
Çözülür ilmek ilmek en esrarlı bilmecem  
Gündüzlerim daha nurlu, gündüzlerime eştir gecem*

*İşte o zaman sen kaplarsın zihnimi  
Saniyem sensin, yelkovanım, akrebim saatim yok...*

*Hep sen kovalarsın seni adım adım her saniye  
Bazen sıkıntım sıkar beni rahatım yok...*

*Masivam çok. sancılarım, umutlarım, düşlerim çok  
Artık o gün olsun efendim, senden gayri hayatım yok...*

## Fatih OKUMUŞ

### AŞKA DAİR

*Aşka dair  
Şehre dair  
İstanbul'a dair  
Şiirler okuyorum gün boyu  
Fırâke, visâle, sevgiliye dair  
Vefaya ilişkin  
Hasrete dair*

*Yürüyorum ahrete doğru  
dünyanıza teğet  
sevgiliye dair*

*Göçüp gidiyorum sonra zamandan  
tüm gemilere el sallayarak kıyidan  
bir gün bir el çekip alacak beni  
şiirlerimi yakıp gemilere bineceğim  
bir ülkeye doğacağım rüyadan uyanır gibi  
sonsuzluğa dair*

*Aşka dair  
Şehre dair  
Vefaya ilişkin  
İstanbullu şiirler okuyorum işte şimdilik  
düşlere dair*



## ÇAĞIRIN AYIŞIĞINI

yıldızların umut taşıdığını  
gördüm yedi kat göklerden  
güneşten koparıp ellerimi  
kuşandım zırhını pürüzsüz duâların

çağırın bebeği, ayışığını çağırın  
çağırın öfkeyi, rüveydayı çağırın  
birbirine benzer bebek ve ayışığı  
ikisi de salıncaklarda büyür  
birbirine düşmandır öfke ve rüveyda

toplayın bütün musa'ları  
denizleri  
orduları  
bıldırcın etini  
ben öfkeyi değil, ayışığını  
rüveydayı değil, bebeği istiyorum

bebek, hakikate çağırır da öfkeyi  
öfke ateşe düşer  
ayışığı sarar yüzlerimizi  
rüveyda sanki mahşer

artık yalnızlığa karşı savaşmıyorum  
karanlık  
kangren  
başıboş kentlere giriyor hayallerim

çağırın ayışığını  
rüveydayı çağırın  
ben maskeli değilim  
günahına girsem de karanfillerin  
çekmedim kalbimi bakışlarından  
çağırın ayışığını  
gözlerime süreyim

o şimdi ısırgan büyütüyor sokaklarda  
o şimdi bir sancıdır sevda duraklarında  
kalbimi karalıyor binalarda o şimdi  
intikam devşiriyor rüyalarda o şimdi

geceyi kaldırın omuzlarımdan  
yoksa bütün çiçekler kuruyacak evimde  
karşıma dikildikçe fosforlu, kıvılcımlı  
rüveydanın zehir, nefret gözleri

halbuki ne vergiler ödedim rüveyda için  
yargılandam  
tutuklandım  
mahpusum vicdanımın ıssız köşelerinde

çağırın ayışığını  
rüveydayı çağırın  
revâ mı beni böyle kurşunlamak derinden  
ruhum bakamaz oldu güllere, kederinden  
revâ mı, içimde soluklanan kuşların  
kırmak kanatlarını  
sonra gitmek, arkaya bakmaksızın bir defa  
bırakıp adım adım istihzâ tohumları  
bu zamansız şâiri incitmek revâ mıdır  
sevindirmek dururken, öldürmek revâ mıdır

### Kırağı NİN BULUNDUĞU KİTAPEVLERİ

- ANKARA ● Vadi Yayınları ● Pınar Yayınları ● Birleşik Dağıtım Kitabevi ● Seha Neşriyat ●  
ANTALYA ● İslam Kitabevi ● BURSA ● Çizgi Kitabevi ● ELAZIĞ ● Batı Kitabevi ● ERZİNCAN ●  
Akabe kitabevi ● ERZURUM ● Tekyay Kitap Kulübü ● İSTANBUL ● Kitabevi (Üretmen Han) ●  
KAYSERİ ● Seda Kitabevi ● Kıvılcım Kitabevi ● KONYA ● Feza Kitabevi ● NEVŞEHİR ●  
Galeri Kültür Kitabevi ● ORDU ● Çağrı Kitabevi ● TRABZON ● Elif Kitabevi